Год. III. У Бечу, у Среду 14. Априла 1854. Число 30.

Световидъ излази два путь у седмици Средомъ и Суботомъ. — Годишня му є цѣна 10. фор., на по године 5 фор., а на четврть године 2 фор 30 кр. ср. — Цѣна є за Србію 52 кр. ср. годишнѣ; 26 на по год или 13 кр. ср. на четврть год. выша а за Влашку є выша на четврть год. 28 кр. ср. збогъ скуплѣ поштарине.

СВЕТОВИДЪ.

ЦЕНТРАЛНЫЙ ЛИСТЪ ЗА ПРОСВЕТУ, НОВОСТИ, ТРГОВИНУ И МОДУ.

Обявленія прiймаю се у свакомъ єзику. Одъ нетитъ врсте плаћа се 1-вый путь 4 кр., 2ій путь 3 кр., а 3ій путь 2 кр. ср., поредъ штемпла одъ 10 кр. ср. — Новацъ прiйма се и у банкама безъ аціо. — Учредничество палази се у Найбау, Рофе-рапосокаку ч. 5 у II кату, врата 16.

ДОЧЕКЪ ЦАРИЦЕ.

22. Априла 1854.

Нѣно кр. Височество пресвѣтлѣйша Принцеса *Елисавета* ступила є данасъ у кругъ вароши наше, да се на страни нашегъ свемилостивѣйшегъ Господина и Цара на престолъ Аустріє попне. Сатъ овай поздравля кликъ радости како престолногъ града тако и монархіє, сатъ, кой нову епоху отвара судбини отечества, сатъ, кога су топле желѣ зажелиле, и кой се слави найчистіємъ и найискреніємъ участіємъ.

Нѣно кр. Височ. пресвѣтлѣйша Принцеса *Елисавета* оставила є у спроводу височайши пресвѣтли родителя Нѣны, Войводе *Максимиліяна Јосифа* и Войводкинѣ *Луизе Вилхелмине* и височайши сестрића, Войводе *Лудвика* и Войводкинѣ *Єлене* 20. т. м. главну варошь Баерске, и преноћила є у Штраубингу. 21. т. м. продужила су височайша господа путъ, стигавши у 2 ¼ по подне у Пасаву, гди є высочаиша Она, на пароброду депутацію изъ Горнѣ Аустріє милостивѣяше прiймила.

На древномъ Крайтелштайну появише се найпре црножуте заставе.

Путованѣ Нѣн. к. Височ. низъ Дунавъ до Линца, гди є свепресвѣтла Принцеса у 6 сатій стигла, было є правый тріюмфъ. На пристаништу Линцерскомъ прiймило є Нѣг. ц. к. апост. Величество Нѣну кр. Висость. Юче у 8 сатій рано пошла є Нѣна кр. Висость Принцеса *Елисавета* на прекрасно накићеномъ пароброду *Францъ Јосифъ* у Бечь.

Іоштъ су у зору были сви сокаци у Нусдорфу дубкомъ пуни людій. Све су куће быле великолѣпно украшене и накићене. Пристаниште Дунавскогъ паробродства было є затворено одъ навале народа. Ту є быо прекрасанъ славолукъ начинѣнъ, украшенъ заставама Аустрійскимъ и Баерскимъ, и са грбови свію провинція єдне и друге землѣ.

Око 11 сатій обяви пуцнява прангія долазакъ парода Аустріє, кой є натрагъ изъ Линца донео Нѣг. ц. к. апост. Величество.

Око 3 сата по подне већъ су чекали на брежульку: Нѣг. ц. к. апост. Величество; Нѣно кр. Височ. пресвѣтлѣйша Госпођа Архивойводкиня *Софія*, пресветлѣйшій Архивойвода *Францъ Карлъ*, и г. Архивойводе *Фердинандъ Максе* и *Карлъ Лудвикъ*, далѣ; Нѣг. Екс. Князъ *Архиепископъ* Бечкій, Нѣг. Екс. Г. военый Гувернеръ Ф. М. Л. Баронъ отъ *Кемпенъ* и Генер. Кавалеріє Графъ *Шликъ*, г. намѣстникъ државе Др. *Емингеръ*, и г. Градоначалникъ Дръ *Сайлеръ*, са депутаціомъ и магистратомъ.

Око 4. сата по подне приближи се пароброд *„Францъ Јосифъ.“* Нѣно кр. Височ. пресвѣтлѣйша Принцеса *Елисавета* изиђе изъ пратнѣ напрво, и на безконачно клицанѣ народа, непрестанимъ маванѣмъ мараме одговори. Лађа стане Нѣг. ц. к. апост. Велич. похійти на лађу, и загрли пресвѣлѣйшу невѣсту найсрдечніє, а тако исто пресвѣтле родителѣ и сестриће Принцесе; Нѣно к. Височ. Архивойводкиня *Софія* и Г. Архивойвода *Францъ Карлъ* слѣдовали су примѣру Нѣг. Велич. отишавши у лађу на поздравлѣнѣ. Было є трогателно магновеніє, када є виспрена мати Монархова пресвѣтлу Принцесу загрлила, и къ Нѣг. Величеству привела, свевысочайшій кой є Принцесу невѣсту исподъ руке на бережулякъ узъ степене одвео. Нѣно кр. Височество носило є свилену альину одъ ружичне боє, бео мантилъ одъ кашимира и свиленъ шеширъ одъ ружичне боє са копреномъ.

Нѣгово Велич. имало є милость, пресвѣтлой Принцеси представити Нѣг. Екс. Архиепископа *Раушера*, Ф. М. Л. Барона *Кемпена* и Графа *Шлика*, г. намѣстника државногъ и г. Градоначалника.

Почемъ є Нѣг. Велич. пресвѣтлу Принцесу исподъ руке до кола довело, крену се сватови у слѣдующемъ поредку у Шенбрунъ: напредъ у отворени коли возило се Нѣг. ц. к. апост. Велич. са Нѣг. кр. Височ. г. Войводомъ *Максомъ* Баерскимъ, затимъ Нѣно к. Височ. пресвѣтла госпођа Архивойводкиня *Софія* са Нѣнимъ кр. Височ. пресвѣломъ Принцесомъ *Елисаветомъ*, у треће коли Нѣг. кр. Височ. пресвѣтлый Архивойвода *Францъ Карлъ* са Нѣн. кр. Височ. госпођомъ Войводкиньомъ *Луизомъ* Баерскомъ, а у прочи коли Нѣно кр. Височ. пресвѣлѣйши сестрићи Нѣг. ц. к. апост. Велич. и пресвѣтлѣйше Принцесе невѣсте.

Сватови су узели путъ противъ Нусдорфске линіє крозъ Верингъ, Херналсъ, покрай линіє Лерхенфелдске преко Шмелца до линіє Маріяхилфъ, а одатле савію се главнимъ друмомъ у Шенбрунъ. Съ обе стране друма, ⅝ миля дугачкогъ, было є непрегледимо множество людій, кои су съ одушевлѣніємъ кликовали.

Нѣно кр. Височ. одговарало є на ове вѣрне изражае радости са очевиднимъ, дубокимъ троненіємъ.

На путу овомъ надметало се свако село, подигнути славолуке. Они су накићени были царскимъ, аустрійскимъ и баерскимъ бояма, различнимъ цвећемъ и значителнимъ надписима. Куће су съ поля быле све накићене съ цвећемъ, вѣнцима, заставама и ћилимима на достоянъ начинъ. Звона су звонила свуда, и нѣни гласови преливали су се у радостне усклике одраслы людій и нѣжне младежи. У свакомъ селу стояле су дѣвойчице у бѣле альине обучене подъ надзираніємъ учителя и Свештеника.

У ½ 6 сатій стигну сватови у Шенбрунъ. Богате стакларне царске баште, быле су све испразнѣне, да раскошнимъ цвећемъ царску невѣсту дочекаю. Балустраде, степени, окуке дворца и стѣне быле су листнатимъ зелениломъ и раскошнимъ цветовима тако накићени, као да су альину одъ цвећа навукле быле.

Нетреба ни да наводимо, да є по грднимъ просторима Шенбруна народъ читаве сатове дуго чекао, и да є неописаный кликъ радости при долазку царске невѣсте, чисто удвостручен быо.

---

23. Априла 1854.

Данасъ є быо торжественый улазакъ пресвѣтлѣйше невѣсте Нѣг. ц. к. апост. Велич. Нѣне кр. Висости Принцесе *Елисавете*.

У 1 сатъ буду све греміє и сви цехови, 9000 людій — одъ ц. к. Терезіянума до Кернтнерске капіє у три реда разређени, сачиняваюћи шпалиръ. Преко одъ политехничкогъ зданія стояли су питомци полит. заведенія, на левой страни моста представници предградски обштина — числомъ 400 — према Видну до 40 дѣвойчица у белимъ альинама съ плаветнимъ вѣнцима, на десной страни моста стояо є Градоначелникъ са варошкомъ депутаціомъ.

Нѣно кр. Височ. пресвѣтлѣйша Госпођа Войводкиня *Луиза* Баерска стигне са пресвѣтломъ Принцесомъ кѣеромъ на коли, у коя є шесть коня упрегнуто было, у 4 сата предъ Терезіянумъ, гди є подъ главномъ капіомъ две придворне воспитателске са 6 коморника дочекаю. Они ій одведу у

салу, гди іой палатне госпође и тайни Совѣтници подворенѣ учине. Иресвѣтлѣйше госпође повуку се у внутреньость соба Међу тимъ буде све за улазакъ предуготовлѣно.

Почемъ є Нѣномъ кр. Височеству сатъ явлѣнъ, када ће да пође, изволи височайша Она доле сићи, и у великолѣпна кола ући. Кола ова вукли су 8 беляца. Грива имъ є была исплетена са црвенимъ и златнимъ гайтанма. Амови были су црвени и златомъ богато извезени. На коньскимъ главама лепршале су се бѣле перянице. Кочіашъ држао є златне уздице одъ коня у руци. Сѣдіо є напредъ на кошу, кой є застртъ био црнимъ саметомъ, и обшивенъ тешкимъ фрaнзама и китама одъ злата. Съ десне и леве стране покрай свакогъ коня яшили су у пуной паради два ц. к. тѣлесна лакая. Кола су была сасвимъ позлаћена, а на среди на крову, царскомъ круномъ украшена. Измеђъ стражньи точкова ширіо є златный орао царства крила своя, држећи скиптаръ и ябуку у канцама. Изнутра была су кола ястуцима одъ црногъ самета поставлѣна, украшени богатимъ везомъ одъ злата. На средъ кола седило є Нѣно кр. Височество пресвѣтлѣйша невѣста и Госпођа Войводкиня *Луиза* Баерска. Нѣно кр. Височ. Принцеса имала є на себи округлу атласку альину одъ ружичне бое са бѣлимъ накитомъ, око врата мараму одъ чипке, а на глави діядему одъ драгогъ каменя, кою є окружавао вѣнацъ еданъ одъ бѣлы и румены ружица.

Придворна ц. к. кола, запренута са шесть вранаца, мркова и зеленака, была су у зеленой бои златомъ лакирана, и слѣдовали су за Царицомъ.

Чимъ се походъ кренуо, загрме са бастая топови и заззвоне сва звона у предградіяма. Походъ є ишао одъ Терезіянума преко главногъ друма Виденскогъ и Фафоритскогъ, затимъ преко новогъ моста на Вієни, на стару капію керитнерску крозъ керетнерскій сокакъ, а одатле преко трга штокъ имъ айзенъ, Грабна, Колмаркта, Михаиловогъ трга и внутренѣгъ и споляшвѣгъ бургпилаца къ беларіи (степени, узъ кое се иде у бургъ.)

Када се є походъ бедемима вароши приближіо, умукну топови, и стану звона у вароши да звоне.

Новъ мостъ Елисаветинъ био є преображенѣ у башту, украшену редкимъ цвећемъ и растенѣмъ.

Съ обе стране моста была су четиръ гледалишта за госпође намѣштене.

Походъ є ишао у кораку преко моста. Ту є изразіо градоначалникъ са депутаціомъ вароши подданость Беча, кою є Нѣно кр. Височ. найумилніимъ поклономъ милостивѣйше пріймила.

На варошкой капіи дочекала є Нѣг. Екс. Г. В. Гувернеръ Ф. М. Л. Баронъ отъ *Кемпенъ* Нѣно кралѣв. Височество, спроводећи є спуштеномъ шпадомъ а покрай кола яшећи, и то крозъ сву варошь до улазка у придворный бургъ.

Када є пратня стигла на внутреню піяцу бурга одяши одма еданъ ц. к. придворный Фуріеръ и яви ц. к. врховномъ церемоніеру, да се Нѣна кр. Висость приближава. Овай яви то ц. к. првомъ придворномъ воспитателю, а овай опетъ Нѣг. ц. к. апост. Величеству.

Нѣг. ц. к. апост. Велич. и сва царска породица са прочимъ кр. гостима дочека Нѣно Височество на улазку, гди су кола стала, отиде са Свевисочайше Ньомъ крозъ собе Любичиногъ двора, гди су ц. к. Генерали съ Официрима стояли, и скупа са мушкомъ и женскомъ придворномъ свитомъ мимогредъ подворенѣ чинили, у внутреньость бурга, и тиме се славность ова оконча.

---

24. Априла 1854.

Данасъ є освануо великій и озбыльный данъ за вѣрне народе аустрійске. У вече се засіяла црква Аугустинера у Бечу моремъ свѣтлости, озараваюћи пурпурне наките у светомъ храму. Прекрасанъ є сборъ заступавао части силногъ царства, кой є са страхопочитаніемъ дошао био, да буде сведокъ, како нашъ Царъ и Господаръ пресвѣтлѣйшой Принцеси *Елисавети* предъ олтаромъ руку пружа къ неразрѣшимой свези. Любка и умилна кћи изъ старогъ дома Княжескогъ, украшена преизреднимъ добродѣтелма, ступи данасъ у редъ високи госпођа, кое су царству срећу и благословъ доносили. Аустрія притяжава садъ опетъ матерь, и нѣнъ виспреный примѣръ свѣтли се животворно за све станове и народе.

Торжествено бракосочетаніе предузело се око 7 статій у вече после проглашеногъ церемоніела. Тако се заключіо знаменитый данъ овай, кой садржава емство среће за оно землѣ, кое се налазе подъ сѣномъ Монарховогъ скитира.

(По Wiener Zeitung.)

БРАЋА КАО НЕПРІЯТЕЛЬИ.

Исторична

приповѣдка изъ времена последнѣгъ покрета.

Одъ *Роберта Пешьла.*

(Изъ „Illust. Novellen Zeit.“ 1853.)

XIII.

(Продуженѣ.)

Морамо извести садъ читателя изъ оне околице, коя є у нашой приповѣдки позориштемъ была последньи позорія, и у коіой се будућность великогъ народа едногъ пресудила.

Прелети ћемо непревидиме равнице мацарске, на коима се поедине чарде, крозъ помрчину бѣле. — Айдмо! Айдмо! ето се чує већъ шумъ силногъ Дунава — съ еднe стране висока обала, съ друге пакъ стране велика равница налази се — то є Ракошъ. Съ високогъ брда погледа кралѣвскій дворацъ на дугачкій редъ кућа — Будимъ — Пешта, обе вароши посестриме; еданъ часакъ само, и све смо већъ за нами оставили. Рѣка отиче само у дубльини. — — — —

На западномъ зренику блиста се све ясніе ватрена нека магла, одблескъ хиляду хиляда свећа; чує се већъ све разговетніе мукла бука велике вароши, предъ нами лежи читаво море одъ кућа разпрострто — садъ смо на мѣсту — у престолномъ граду Бечу.

Было є време фашинка. У то време окреће се све што є живо, као у каквой буни око едне едине точке — игре! Рѣчь ову познаю младићи и дѣвойке врхо добро, а маторіи светъ чини садъ сравненія, како є было у ньово време, кадъ су были млади и весели. Маторке тѣше се садъ посредственомъ похваломъ, коя имъ се отдає за любавъ кѣрке, што съ ньоме хода.

Но мы нисмо дошли овамо, да чинимо морална размаграня, него да видимо, имали кога одъ наши познаника у той великой врви людій.

Айдемо за онимъ дугачкимъ редомъ кола, што иде тамо наполѣ крозъ Штубенску капію. Путъ насъ деведе за неколико минута у узаный сокачићъ еданъ, кой на левой страни лежи. Надъ улазкомъ видимо при светлости гаса надписъ: *Софійско купатило.*

Тамо насъ кола одвезоше.

У великой сали, мирисомъ испунѣной, озареной блистателнимъ осветлѣнѣмъ, врвили су гости весело, горе и доле. Овде є важила една пословица само: „Игранѣ.“ Было у сали гостію колико му драго, сви су были еднимъ свойствомъ одушевлѣни, што є врло редко у великомъ дружству наћи.

А какво є то свойство? „Веселость.“ Немирници кажу „лудость“ — што имъ драго, нећемо се съ ньима да инатимо, єръ необараю тиме наше уверенѣ ни найманѣ.

Игранѣ „Кера“ таманъ се започео. Звуци мелодіе заєче тужно, тужно и меланхолично, к'о што су све пѣсме мацарске — и опетъ зато запаљиваюћи крвь — ха! како се окрећу играчи!

На нижемъ краю сале, недалеко одъ свираца побудила є играчица една обшту позорность, єръ є таквомъ милиномъ и живимъ изражаіомъ чувства играла, као што само Мацарица „Керъ“ играти уме.

То ніе было већъ игранѣ — него дубоко осећанѣ дражестны движенія. Витка ова лепушаста играчица имала є на себи белу альину одъ свиле. На грудма и у коси носаше она белу ружицу, а око снѣжногъ врата низъ крупногъ бисера. То є био савъ украсъ играчнце. Тиме є обчараваюћу красоту свою већма умножила была, него да є имала злато и драго каменѣ за украсъ.

(Продужи ће се.)

ТУРЦИ И ТУРСКІЙ РАТЪ

(Изъ „Soldatenfreund — a“)

(Продуженѣ.)

„Врховный вождъ незадоволянъ будуѣи предпріятіемъ братовлѣвимъ отиде одма къ брату, дозове Генерала Воинова изъ Силистріе са 5000 войника, и нареди, да му начртаю Официри нѣгови одъ Генералногъ штаба, подъ обраномъ неколико регементій Козака станѣ непріятеля. Докъ е сборъ Войновъ ступао, буде Рушчукъ озбильніе нападнутъ. — Измѣу 10 и 14 Аугуста буде наиме бродскій мость изъ Туртукая довеженъ, и едну милю сниже Рушчука намештенъ. Тиме се отлакшавао посао обсаде на левой страни Дунава. Русси се ползую томъ приликомъ, и построе измѣу Слобосіе и Рушчука на острову, кой рукавацъ Дунава причинява, више шанцева, да изъ ньи на градъ пуцаю. Но то предузетіе имало е слабу хасну, и тако приближи се вѣнь и 4 Септемберъ, када е Воиновъ сборъ стигао, а да ништа несврше.

Септембера 4. поѣу Русси изъ Пѣгоша, числомъ 18.000 людій са 62 топа *) и примакну се непріятельскомъ стану у Батини, куда е мѣутимъ Муктаръ Баша 30.000 войника привео. — Графъ Каминскій (старіи) поведе едну колону управъ нротивъ Батине узъ Дунавъ, а врховный вождъ обиѣе главнимъ сборомъ све теснаца, кое е предъ собомъ налазіо, и десно крило непріятелѣво, па се утабори предъ пѣговимъ станомъ доле до Дунава. У саюзи съ копнимъ напредованѣмъ преѣу осамъ ратны лаѣа Дунавъ, да мотре на турске лаѣе, кое су лево крило Турака покривале.“ —

(Продужи ѣе се.)

*) Ово е число топова по званичномъ извѣстію. Али Генералъ Валентини нигди намъ недоказуе, зашто е при преѣашнѣмъ узалудномъ предпріятію противъ Батине 100 топова, а сада само 62 повежено. Докъ се то необясни, морамо држати прво извѣстіе за претерано, еръ е зазорно, да 14.000 людій са 100 топова, а 19.000 само са 62 топа дѣйствую. По првомъ пачину нема примѣра, да е коя войска оборужана была.

ПОВѢСТНИЦА ТУРСКОГА ЦАРСТВА ОДЪ КАРЛОВАЧКОГЪ МИРА ДО ДАНАСЪ.

(Продуженѣ.)

Махмудъ се само тиме одржати могао, што е брата погубити дао, и што е био едный потомакъ изъ куѣе Османа.

Влада е Махмудова одъ найдужегъ и найвеѣегъ уплива у турской повѣтници. Ратъ бияше почетакъ нѣгове владе. Царъ Александеръ грозіо му е на Дунаву; господаръ одъ Србіе, Црный Ѣорѣе, противіо му се. Война дакле турска г. 1809 ніе была сретна. Бой траяше до 1811, где миръ Букурештскій свему край учини. Важну роллу у новиіой повѣстници турской игра устанакъ Али Паше одъ Янине у Албаніи, кой е више година траяо и текъ се 1822 свршіо.

Султанъ Махмудъ, за европейску культуру способанъ, да бы едаредъ дворскимъ бунама край учиніо, одважи се на тежко дѣло, да укине Яничаре. У свечаномъ сабору Великаша царства, 22. Мая 1826, развіо е великій Везиръ основе наредбе ове; 28. Мая изиѣе царска наредба ради новогъ уреѣеня Яничара. Она се свршавала овима рѣчма:

„Осветимо се! народе Мухамеда, осветимо се! врне слуге царства, кое докле е света постояти мора, осветимо се! частници свакога реда, бранительи вѣре, сдружите се съ нама! Мы хоѣемо саединѣнимъ силама нашъ проломъ (Bresche) да поправимо и предъ нашомъ земльомъ наспрамъ целоме свету зидъ непобѣдима воинства да подигнемо. Мы хоѣемо военна лукавства христіянске Европе да осуетимо.“

По опредѣленіяма ове наредбе, имала е младежь изъ Яничарскогъ сбора изваѣена, и подъ именомъ Ессенджи (дѣлателни войници) у полкове раздѣлена и у военной вештини Христіяна упражнявана быти. Ова опредѣленя буду изведена. Ноѣу 15 Юніа 1826 букне страховитый немиръ меѣу Яничарима; преко 30.000 дигоше се противъ правительства. Махмудъ стояше у готовости са 50.000 вѣрне войске, и даде цео яничарскій сборъ уништити, найманѣ ій е пало 20.000. У исто време укинити буду дервиши другомъ наредбомъ царскомъ. Ляга у влади Махмуда остае крвавый утукъ грчкога устанка, г. 1821. У повѣстницу грчкога устанка неѣемо овде залазити; 20. Окт. 1827 уништи саединѣна христіянска Флота турску силу поморску кодъ Наварина. Французкой не быяше по вольи, да по опредѣленіяма Александрійскогъ уговора Грчка Порти арачъ дае, него захтеваше подпуну независимость. Карлъ X. пошлѣ 20.000 войника у Грчку, коя Турке изъ Морее изтера, а Русси са 100.000 войника побѣде ій опетъ на Дунаву г. 1828. Лѣта 1829 настави се война побѣдоносно. Генералъ Дибиѣь преѣе Балканъ и узме Едрену, гди е 28. Септ. 1829 миръ учинѣнъ. Меѣа остане Прута измѣу Руссіе и Турске а свима христіянскимъ жительима и путницима веѣа безбѣдность обеѣа се. Одъ 1832 имао се Махмудъ са Ибраімомъ Пашомъ одъ Египата борити се, еръ се овай хтеде одъ Порте да одцепи. Лета 1833 сврши се ратъ уговоромъ мира.

Султанъ *Махмудъ* продужи свое реформе. Државни Чиновници морали су франачку одѣѣу обуѣи, исто тако и воинство. У томъ е одъ части преступіо законъ Ислама. Лета 1834 замете се новъ ратъ са *Мехмедъ Алиомъ*, Пашомъ одъ Египта; *Махмудъ*, умревши 1. Юліа 1839, недоживи исходъ войне. *Абдулъ Меджидъ* ступи на престолъ, добивши гласъ о изгублѣной битки противъ *Мехмедъ Алие* и о вѣроломству Флоте свое. Лета 1840 смири се та стварь четверогубимъ уговоромъ Лондонскимъ. Наскоро се укажу нове побуне, меѣу коима бияше найзнатній на Ливану. Султанъ слѣдуюѣи стопама отца свога изда 2. Новембера 1739 царству своме уставъ, и закуне се на нѣму свечано. Овай уставъ, *Хади-Шерифъ* одъ Ѣилхане яко узнемири турске староволѣ. Лѣта 1852 роде се распре измѣу Порте и христіянски сила ради светы места и Црне Горе. Французска искала е седамъ светы места. 1) Великій везъ око цркве светога гроба; 2) малый везъ око гроба Христова; 3) каменъ помазанія; 4) Седамъ лукахъ свете Богоридице; 5) великій храмъ одъ Витлеема; 6) Олтаръ Рождества; 7) пештеру Благовѣштенія. Диванъ пристане на Французска захтеваня, коя у Петрограду велико незадовольства учине. Да бы се умирила грчка црква, даде іой се Ферманъ, кой опраничаваше права католицима дарована, и кой е источну цркву закриляво. Послѣдице ове распре дадоше повода данашнѣмъ несогласію меѣу Руссіомъ и Портомъ.

(Заключенѣ слѣдуе.)

БЕЧКІЙ ВѢСТНИКЪ.

* Нѣг. ц. к. апост. Велич. изволило е свевисочайшомъ одлукомъ 20. Априла т. г. за знакъ свевисочаише милости Фелдмаршалу Јосифу Графу *Радецкомъ* знаке великогъ крста св. Стефана у бриліянтима и Генер. Кавалеріе Хайнриху Графу *Хардегу* великій крсть Леополда, съ одпустомъ таксе подѣлити, далѣ Ф. Ц. М. Јосифа Барона Єлачића Бана Херватске и Славоніе у наслѣдный чинъ *Графа* аустрійскогъ царства съ опроштаемъ таксе узвисити, а г. Ф. М. Л. Барона *Мамула* тайнимъ совѣтникомъ наименовати.

* Нѣг. ц. к. апост. Велич. изволило е свевисочайшимъ ручнимъ писмомъ одъ 22. Априла т. с. своме Министру внутрепьи дѣла, Др. Александру *Баху* съ одпустомъ таксе чинъ аустрійскогъ Баронства свемилостивѣйше подѣлити.

* Нѣг. ц. к. апост. Велич. изволило е свевисочайшомъ дипломомъ, ц. к. Ф. М. Л. Генер. Иншпектора и Поглавара врховне полицайне власти у државн, *Јов. Кемиена* отъ *Фихшеншшамма* као ритера ц. аустр. реда гвоздене круне I. классе у смислу штатута, у чинъ Баронства аустр. Царства свемилостивѣйше произвести.

* Нѣг. ц. к. ап. Велич. изволило е свевисочайшомъ одлукомъ одъ 22. Априла т. г. слѣдуюѣе знаке отличія свемилостиво подѣлити.

Кавалѣрскій крстъ Леополдовогъ реда.

Платону *Аншанацковиѣу*, православномъ Епископу Бачкомъ.

Ришерскій крстъ Св. Леоп. реда.

Јосифу отъ *Янковиѣу* ц. к. Коморнику. Метелу отъ *Ожеговиѣу*. Совѣтнику при ц. к. врховномъ и кассаціономъ Судилишту.

Редъ гвоздене круне I. разреда.

Лудвику Барону *Бедоковиѣу* отъ Коморе ц. к. дѣйств тайномъ Совѣтнику.

Редъ гвоздене круне II. разреда.

Дру Игнацу *Симоновићу*, Предсѣдателю врхов. Суда у Войводини.

Орденъ гв. круне III. Классе.

Дру *Јов. Вишевићу* Совѣтнику у Задру. Ник. *Лалићу* Предсѣд. зем.- Суда у Задру. Францу отъ *Радићу*. Јов. *Даубахи*, Држ. Совѣтнику намѣст. у Загребу. Францу *Радићу*, држ. кньиговодителю у Загребу Ернесту Барону *Файхтерслебену*, Окружномъ повѣренику у Рѣки. Францу *Милинковићу* Катед. Протопресв. у Загребу, Дру Георгію *Стояковићу*, прив. Совѣтнику Окр. Суда земальскогъ.

Далѣ є добыо:

Великій крстъ Францъ Јосифовогъ реда.

Јов. *Брцићъ*, кат. Епископъ у Шибенику. Еугеніє *Хакманъ* прав. Епископъ. Стефанъ *Кнежевићъ* прав. Епископъ. Тома *Єдерлиничъ*, кат. Епископъ у Дубровнику. Стефанъ *Крагуєвићъ* прав. Епископъ Даматинскій. Марія Алоисъ *Пини*, кат. Епископъ у Шплиту.

Ритерскій крстъ Францъ Јосифовогъ реда.

Дръ Ант. *Башићъ*, поч. Протопр. катедр. у Котору. Дръ Павле *Пленковићъ*, Претуръ у Макарски, Јов. *Бергеръ* Упр. пошта у Задру; Сима *Вишури*, Старешина у Шплиту. Гироламо де *Камби*, Земльодржацъ у Шплиту.

Викентіє *Андрићъ* Архитектъ у Шплиту. Јос. *Буфлеръ*, Иншпекторъ грађ. у Загребу. Мойсей *Балшићъ*, Секретаръ намѣстничества. Јос. *Пукшецъ*, Срезкій началникъ у Загребу. Адалб. *Маринковићъ* Ср. нач. у Карловцу. Дръ Алоисъ *Ванцашъ* пр. Мед. Совѣт. Банске владе. *Ушѣшиновићъ* Игнятія, ср. начал. у Вараждину. Дръ Францъ *Томчићъ*, Совѣт. врх. Суда. *Тосонн*, Бан. Совѣтникъ. Францъ *Везићъ* Земльодржацъ. Баронъ *Айхелбургъ*, Бан. Совѣтникъ у Загребу. Марко *Рбдићъ*, Трговацъ, Шпиро *Гопчевићъ*, Трговацъ у Трсту; Георгіє *Зако* Земльодржацъ. Петаръ *Јовановићъ*, пр. Совѣтникъ училишта. Францъ *Кришшофъ* Совѣт. вр. Суда. Коста *Јовановићъ* привр. Совѣт. учил. Дим. *Севићъ*, Градоначолникъ у Баи. Јов. *Дубровай* ц. к. Совѣтникъ.

Златанъ крстъ заслуга са круномъ.

Дръ Филипъ *Ђурановићъ*, Парохъ у Мули. Дръ Наталіє *Шимунчићъ*, Парохъ у Трогиру. Дръ А. *Маровићъ*, Парохъ у Доброти. Братъ Сев. *Франковићъ* изслуж. Игуманъ у Дубровнику. Марко *Греговићъ*, православный Парохъ у кастелу Ластуи. Дръ Антоніє *Буриćъ*, Старешина у Трогиру. Отацъ Б. *Пиница*, Катихета у Шибенику. Ант. *Мардвгани*, Учитель у Задру. Марія Терезія *Риболи*, Игуманица у Шплиту. Васа *Ковачићъ*, Протопр. у Сомбору. Ник. *Јовановићъ*, Прав. Протопресв. у Србъ С. Петру. Аврамъ *Максинъ* грчкокатоличкой Дехантъ у Темишвару. Дръ Тома *Стефановићъ*, Физ. у Темишвару. Стеф. *Каройловићъ* отъ Брондолова, Нотарошъ у Ст. Арадцу. Алойсъ *Шевићъ*, Аѣунктъ у Темишвару.

Златанъ крстъ заслуга.

Я. *Зуанићъ*, Синдикусъ у Лисси, Маримо *Марце*, Трговацъ у Имоцкомъ. П. *Трипало*, Трг. у Синю. Д. *Семихѣле*, Граѣанинъ у Трогиру. А. *Суліокъ*, Предст. обштине у Самобору. Стефанъ *Франковићъ*, Градонач. у Яски. Анаст. *Поповићъ*, Трговацъ у Загребу Јов. *Штелцеръ* помѣстный Судацъ у Крняи. Лазъ *Андреевићъ* Срезкій комесаръ. Францъ *Главашъ*, Бировъ у Франѣву Митаръ *Греговићъ* у Кастелу Ластуи. Мих. *Акшићъ*, Селянинъ. Срећко *Вуя*, Трговацъ у Липову. Јос. *Белановићъ*, Проток. у Руми.

Станѣ Баронства.

Јосифъ отъ *Рудићъ*, пенз. ц. к. придв. Совѣникъ. Јов. *Николићъ* отъ Рудне, Земльодржацъ.

Благородници съ придѣвкомъ „Благородный ошъ."

Карлъ *Левинскій*, придв. Совѣтникъ у Бечу Мате *Нешовићъ* граѣанинъ у Котору. Дръ К. *Улепићъ* Мин. Совѣтникъ у загребу.

У Бечу Нѣг. ц. к. апост. Велич. изволило є свевис. одлукомъ одъ 20. Апр. т. с. Полковнику Лазару отъ Ечке ритерскій крсть аустр. Леоп. реда, Управ. Капетанима. Јос. Халли и К. Фрому Вараж. Крижевачке и Јов. Капунеку, Градишке рег. рит. крстъ Францъ Јос. реда, Протопресв. Марку Славнићу, Шт. Пароху А. Соколићу. Јов. Иванчићу Пароху у Стефаню, златанъ крстъ заслуге съ круномъ. Сенаторима А. Реппу, П. Бугариновићу, Ив. Пинтару и М. Сувеляку Ђурѣев. далѣ: Луки Светцу, М. Усарковићу и М. Аѣага Криж. рег. сребный крстъ заслуге съ круномъ свемилостивѣйше подѣлити.

* Нѣг. ц. к. апост. Велич. изволило є свевисочайшимъ ручнимъ писмомъ одъ 20. т. м. управлѣно на Попеч. овнутреньи дѣла, 200.000 ф. ср. за сиротиню опредѣлити. Одъ ове сумме одпада на Хорватску 10.000 ф. ср.

* Нѣг. ц. к. апост. Велич. изволило є поводомъ свевисочайшегъ бракосочетанія политичнимъ преступницима нѣкимъ казну затвора опростити, а некима исту казнь у полакъ или у трећину сманьити. Одъ првы имаде ій 336, одъ други 18, одъ трећи 2. Међу првима налазе се славонска или србска имена: Лончићъ Карлъ, Белковићъ Јованъ, Мамузићъ Алоисъ, Дамяновићъ Јосифъ, Бованковићъ Јосифъ, и Буровићъ Лудвикъ, међу другима: Хркаловнѣъ Андреа, Парчетићъ Жигмундъ, Мукићъ Златко, и Скендеровићъ Јованъ.

За тимъ є свевисочайше заповеђено, да се текућа судейска истраживаня збогъ увреде Величества прекину, а за апшенике одъ военогъ станя поднесе предлогъ, кои да се помилую.

Найпосле є Нѣг. ц. к. апост. Велич. свевисочайшомъ одлукомъ одъ 20. т. м. слѣдуюћимъ Граничарима Оточке регементе, кои су збогъ побуне г. 1851 на шанацъ осуђени, остатакъ казни опростити изволило: 1. *Петру Глумцу*. 2. *Маши Милинковићу*, 3. *Якову Клобучару*, 4. *Ивану Миковићу* 5. *Мих. Симићу*, 6. *Маши Драгичевићу*, 7. *Јов. Глумцу* и 8. *Јовановићу Адаму. II.*

* Нѣг. кр. Височ. Войвода одъ Модене такоѣе є прекюче дошао.

* Нѣг. кр. Височ. Войвода *Камбриćъ* стигао є синоћь — у Суботу — у Бечь.

У Бечу 24. Априла. Изъ поузданогъ извора чуемо, да Нѣг. Светость Патріархъ, за садъ у Бечь доћи неможе, као што му є намѣра была, и као што є овде долазакъ Нѣговъ обявлѣнъ было. Одъ наши Архиерея налазе се овде Нѣг. Високопреосв. Г. Епископъ Платонъ Атанацковићъ, Ст. Крагуевићъ, Е. Јоанновићъ, Кнежевићъ, А. Кенѣелацъ Стойкозићъ, Шагуна и Хакманъ Г. Епис. Ивачковићъ очекуе се данасъ или сутра. Одъ Архимандрита видили смо г. Архим *Каћанскогъ* и *Пешровића*, г. Игумана изъ Лепавине, одъ Протопресвитера г. Претопр. Павла Стаматовића изъ Н. Сада, Ковачића изъ Сомбора, Влаховића изъ Кикинде, и пр. а одъ. чиновника има такоѣе довольно число, коы имена покупили нисмо, нити ій можемо сва саобштити єръ намъ є ограниченъ просторъ.

* Нѣг. к. Височ. великій Войвода Тошканскій и иѣгови синови к. Височества *Фердинайдъ* и *Карлъ* стигла су прекюче у петакъ у — 4 сата по подне.

* *У Бечу* 26. Априла п. р. Синоћъ є была варошь са предградіяма освѣтлѣна. Трептила є к'о неброєне звезде на небу. Изгледъ є было величественъ, и неда се описати.

* Мая 1. поче ће паробродна болница, састоєћа се изъ 6 шлепова, измеѣъ Пеште и Земуна, да плови.

* Албанези су у многимъ грчкимъ селима као крволици бѣснили. У Солуну было є великій пожаръ, кой є грдну штету починіо. Баши-Бозуци починили су великій сіясетъ око Єдрене и Варне.

* Варошь Арта сасвимъ є разорена. Сули држи се. Янину обсело є 15.000 бунтовника. Епиръ є савъ букнуо.

* Генералъ Шилдеръ казао є Иншпектору аустр. Лойда у Галацу, да намѣрава три лаѣе земльомъ напунѣне, на дно спустити, да зарони Сулину.

БЕРЗА.

(Берза 25. Априла п. р.) Злато 42 %
Сребро 37.

Учредникъ и издаватель Алескандеръ Андрићъ. — Тискомъ Єрменскогъ монастира.